

Reizend naar het sacrale

– Helen Gething

Ik ga er hierbij van uit dat het woord ‘sacraal’ betekent de hoogste staat van bewustzijn, dat ENE van waaruit wij allen ontstaan en waarheen wij allen terugkeren. De meesten van ons zijn zelfs niet in de buurt van die staat. Als dat wel zo was, zouden wij niet in fysieke incarnatie hoeven verkeren.

Mevrouw Gething is een prominent lid van de Engelse sectie.

De ‘Gulden Treden’... langs welke treden de leerling vermag op te stijgen naar de Tempel der Goddelijke Wijsheid’, verhalen over de reis naar het Sacrale.

Toen ik een tiener was, voelde ik me soms paniekerig bezorgd over school-examens en dan kon ik er niet van slapen. Ik vroeg mijn vader om mij iets positiefs te geven om aan te denken om mijn denkvermogen van het examen af te leiden. Hij stelde voor dat ik een reis zou bedenken om de Meester te bezoeken, of Jezus, waarbij ik me afvroeg wat ik mee zou nemen en wie er mee zouden gaan. Dit werkte heel goed daar ik meestal in slaap viel voor het einde van de reis. Het probleem was dat ik nooit echt bij de Meester aankwam. Later veranderde mijn ideeën over de Meesters en naarmate mijn kennis van de theosofie toenam, kreeg ik andere denkbeelden over deze reis.

Om te beginnen begon ik te beseffen dat wij in feite proberen de Goddelijke Geest binnenin onszelf te vinden. Wij hebben geen uiterlijke Meester nodig. Op het niveau waar de Meesters zijn, bereiken wij het punt waar alles EEN is, zodat de individuele Meester niet meer belangrijk is.

Wie gaat er met me mee? Daar wij allen Een zijn, zijn ook de persoonlijkheden niet meer belangrijk. Ik heb iedereen bij me op het Goddelijke Geest-niveau.

Wat neem ik mee op deze reis? In feite hoef ik niets mee te nemen; ik moet alle bezit 'loslaten', alle herinneringen, alle gedachten. Zij horen bij de persoonlijkheid en het is een van de moeilijkste dingen om al die schatten die wij verzameld hebben te 'laten varen': prettige herinneringen van voorbijgebeurtenissen, grieven jegens hen die ons gekleineerd hebben, de wijsheid die we denken te hebben vergaard bij onze studie van de theosofie. Dat zijn alle dingen die ons 'ik' maken en op het fysiek gebied is dat belangrijk. Maar het geheim van de spirituele reis is op te houden met 'ik' te zijn als individu en terug te keren naar de staat van Eenheid vanwaar wij kwamen.

Zoals in het begin gezegd: wij zijn zelfs niet in de buurt van die uiteindelijke staat. Dus wat moeten wij in de tussentijd doen? Wij moeten nadenken over het ultieme doel, onze medereizigers en onze bagage. Dit is een tamelijk moeilijke periode, omdat wij de theorie kennen over wat we zouden moeten doen, maar het is niet gemakkelijk om deze in praktijk te brengen.

Het doel is onze eigen goddelijkheid te beseffen en terug te keren naar het Ene. Kennis van degenen die ons zijn voorgedaan is een grote hulp en aanmoediging; dus het helpt wel om kennis te hebben van de Meesters.

De Meesters maken in feite nog deel uit van onze mensheid en hebben nog niet het Ene bereikt. Zij zijn ons ver voor, maar zij hebben nog wel hun eigen individualiteiten en moeten aan zichzelf werken. Zij zijn door al dezelfde soort problemen gegaan die wij ervaren; dus zij zijn heel geduldig met ons.

Misschien worden wij aangetrokken door een bepaalde Meester, maar die aantrekkingskracht kan beter een voorbeeld zijn dan een kwestie van te proberen rechtstreeks contact met hem of haar te maken. Als wij zulk contact nodig hebben dan zal wie ons ook maar gaat helpen, ons wel vinden. Door dat op natuurlijke wijze te laten gebeuren, zal het ons in staat stellen weg te komen bij persoonlijkheden. Wij moeten de Meesters niet behandelen alsof zij go-

den zijn. Geef hen respect maar geen adoratie of verering. Zij willen dat niet, zij proberen uit de buurt te blijven van persoonlijkheden net zoals wij.

Wie zijn onze reisgenoten in dit stadium van onze reis? U allemaal en andere vrienden en leden van onze loges die ons helpen de goddelijke wijsheid te begrijpen. Als theosofen weten wij al dat wij moeten trachten broederlijk te zijn jegens elkaar. Dat is op zichzelf al een enorme leerervaring en velen van ons moeten die nog in praktijk brengen. Wij worden voortdurend aangemaand onzelfzuchtig te worden, de persoonlijkheid te vergeten, dat kleine ik, dat zoveel levens besteed heeft om zichzelf te vestigen. Op welke manier kunnen wij dit beter in praktijk brengen dan in onze loges, in onze gezinnen en op ons werk? Dat is iets heel praktisch wat wij op deze reis zouden kunnen doen.

Het doel is onze eigen goddelijkheid te beseffen en terug te keren naar het Ene. Kennis van degenen die ons zijn voorgedaan is een grote hulp en aanmoediging; dus het helpt wel om kennis te hebben van de Meesters.

Ons is ook verteld dat wij 'bekend moeten maken dat er zoiets als theosofie bestaat'. Wij kunnen elkaar helpen bij het begrijpen van theosofie, de goddelijke wijsheid, voordat wij trachten de ideeën aan anderen voor te leggen. Tenzij wij het zelf behoorlijk begrijpen, hebben wij geen kans om het aan het grote publiek uit te leggen.

Hoe zit het met de bagage op deze terugreis? Het is een prachtige gelegenheid om te trachten het 'laten varen' te oefenen. Bij deze terugkeer zijn wij natuurlijk niet hetzelfde als toen we hier kwamen. Wij hebben vele ervaringen opgedaan die ons geholpen hebben ons te ontwikkelen tot hoe we nu zijn, maar wij moeten die niet in bezit houden. De ervaringen hebben ons gemaakt tot wat wij nu zijn, maar details

van individuele ervaringen doen er niet meer toe.

Wij moeten waarderen hoe we zijn geworden en dankbaar zijn voor de verscheidene ervaringen, maar wij moeten ze niet 'bezitten'. Dit geldt zelfs in verband met de lezingen die wij gehoord hebben, de boeken die wij gelezen hebben, misschien de lezingen die wij gegeven hebben, de groei van het begrijpen van onze persoonlijkheid. Misschien hebben wij zelfs enige transcendentie ervaringen gehad. Deze zijn onderweg belangrijk geweest, maar wij moeten nog het stadium bereiken waarin wij ze allemaal kunnen laten varen. Dat is een andere manier van onthechting. Kunnen wij de kennis in ons leven stoppen? Wij moeten het spirituele leven *leven*, zodat wij automatisch onzelfzuchtig zijn, automatisch anderen laten voorgaan.

Er heeft een heel goed artikel gestaan in *The Theosophist* van oktober 2000 van Stephen Erickson getiteld 'Transcendentie,

Werelden en Broederschap'. Ik zou u er één aanhaling uit willen geven:

'Wij zijn gegrondvest door onze wereld die ons stabiliserende uitgangspunt is en de bron van ons reizen. Deze momenten die ons volledig in beslag nemen, hetzij in de muziek of bij de dageraad, waar ze ook vandaan komen om ons te groeten, verschaffen ons herbevestigingen dat wij, inderdaad, niet geheel van de wereld zijn. Wij leven als prismatisch verbonden en elkaar snijdende stralen van transcendentie. Terwijl wij leven in en als deze stralen, worden wij ze steeds meer, waarbij wij transformeren in loci van licht die het Licht zelf zoeken, terwijl wij een lang verwacht weerzien als broeders en zusters ondergaan, gevoed door zijn alomvattende warmte.'

Nederigheid, gevoeligheid, compassie, waakzaamheid – hierop moeten wij ons richten op onze reis naar het sacrale.

Uit: *The Theosophist*, mei 2001
Vertaling: A.M.I.

Uniekheid in tijd en uitdrukking is de waarde van vorm.
Deze is waardevol omdat hij vergankelijk is
als een bloem die bloeit en verwelkt,
maar die niettemin het eeuwige karakter
van alle bloemen en van al het leven
tot uitdrukking brengt.
Het is de waarde van het moment,
waarin de tijdloze eeuwigheid aanwezig is.
Het is de waarde van de individuele vorm,
waarin het oneindige wordt geopenbaard.

Lama Anagarika Govinda.